

Náš tím v rozhovoroch

Marek Cidorík

Marek Cidorík je spätý s HMM už 20 rokov, a preto sme si ho pozvali na krátky rozhovor. Svoju kariéru započal ako elektronik, no prvé úspechy dlho nenechali na seba čakať a stal sa tak vedúcim oddelenia. Porozprával nám nielen o začiatkoch, čo ho motivuje a poháňa vopred, ale aj o tom, čo robí, ak nepracuje.

V prvom rade gratulujem k 20-ročnému pracovnému jubileu v HMM.sk. Spomenieš si na tvoje začiatky, ako to všetko začalo a prebiehalo prvé dni, ako si vnímal atmosféru v HMM?

Z môjho širšieho okolia som a dozvedel, že HMM ponúka prácu elektronika. Na prvom stretnutí s Tomášom Horváthom som načítal prístup ambiciózneho podnikateľa, technika. Pôsobil na mňa s vysokými očakávaniami, ale nie ktoré by som nevedel naplniť. Po stretnutí ma to najskôr príliš neoslovilo. Dostal som pozvánku aj na druhé kolo za pár dní, kde som stretol prvýkrát aj Maroša Matejoviča, rozhovor s ním ma trochu viac naklonil na stranu ísť do toho, avšak ani po druhom stretnutí, som nebol úplne presvedčený. Po pár dňoch sa mi ozvali a keď som videl z ich strany záujem, že nie som iba do poradia, presvedčilo ma to. Nastúpil som ako elektronik do spoločnosti HMM, ktorá v tom čase sídlila na Fakulte elektrotechniky a informatiky. Prvé okamihy, dni vo firme boli pre mňa veľmi zábavné. Počet zamestnancov som vedel spočítať na prstoch dvoch rúk. Všetci sme sedeli v jednom bloku. Pamätám si na Emila Drobného, ktorý bol prvý človek, ktorého som stretol v HMM. Organizačná štruktúra firmy viac menej neexistovala. Fungovalo to na princípe tento sa viac venuje tomu, tento tomu a tento vyvíja aj

hardvér. Dohromady sme systémy na výrobe skladali traja. Vybavenie dielne bolo veľmi skromné a čo ma najviac šokovalo, bolo skladanie prvých „VZtov“ pomocou skrutkovačov. Tento level som nedával, a tak sa nakúpili elektrické skrutkovače. Atmosféra prvé mesiace bola však veľmi príjemná, študentská. Moje auto som parkoval pred fakultou, na obedy sme chodili so študentmi a akademikmi. V laboratóriách na fakulte sme robili otrasové skúšky našich systémov a všetko prebiehalo akoby na študentskom princípe. Vnímal som to ako predĺženie mojej mladosti, ďalší krát v škole.

Začínal si v HMM pracovať na pozícii elektronik. Aká bola tvoja ďalšia cesta? Ako a kedy si začal kariérne rásť?

Tieto zmeny sa udiali hneď na začiatku a dynamicky. Prvé štyri roky vo firme boli o orientácii odbornej aj organizačnej. Nastali tam aj pokusy prebrať časť organizačnej práce, ako tím líder alebo majster vo výrobe. Prišiel moment, kedy pôvodný vedúci výroby nečakane odišiel z firmy. To bola moja príležitosť, kedy sa riešilo, kto úlohu prevezme. Ja som nezávážal a ponuku som prijal. Trúfol som si, hoci to bolo odvážny krok, zladenie sa s majiteľmi firmy, kde z technickej pozície som prešiel do riadiacej pozície. Bola to pre mňa veľká zmena a v čase, keď nebo-

lo príliš veľa priestoru na zaškoľovanie. Začali sme pracovať s novým informačným systémom Datalock, bez školení, svojpomocne. Čo bolo, ale pre mňa skvelé, že po štyroch rokoch pôsobenia vo firme sa mi podarilo prejsť na zmenu pozície. A po ďalšom roku pôsobenia na pozícii vedúceho, bol už aj prvýkrát systém ročného hodnotenia, kde som bol vyhlásený ako zamestnanec roka. Vydýchli sme si, že s tou výrobou vieme úspešne pokračovať ďalej.

Prezrad' nám, máš overený recept, tipy a rady nato, ako pracovať dve dekády v HMM?

Pracovný vzťah je taký, ako každý iný vzťah, aby vydržal a rozvinul sa, je potrebná dávka trpezlivosti, porozumenia, empatie a dôvery v toho druhého, že to myslí so mnou dobre. Pracovný vzťah je špeci-
fický tím, že sa jedná v ňom aj o peniaze, o ktorých

Marek na Guláš párty
v roku 2008

sa je potrebné dohodnúť. Ak by som mal nadľahčiť situáciu, tak v HMM pomôže, ak má človek vzťah ku Excel tabuľkám, keď dokáže rozmýšľať vo vývojových diagramoch, keď si vie zapamätať skratky a kódy výrobkov pripomínajúce názvy robotov a hesiel na wi-fi ☺. V neposlednom rade nestratiť motiváciu pri plnení úloh.

Aký je tvoj najsilnejší zážitok, ktorý si pamätáš a spája sa ti s prácou? Čo bola pre teba najväčšia výzva?

Nedá sa to za tých dvadsať rokov zhrnúť do jedného zážitku. Jedným zo silných zážitkov bol pre mňa kariérny postup. Ako som už vrazil, prejsť z tej technickej pozície na tú riadiacu. Boli to aj také okamihy, keď sme sa sťahovali z fakulty do nových priestorov na Košickej ulici. Sťahovanie z fakulty na Košickú sme si robili svojpomocne. Zariaďovali sme si kancelárie nábytkom z Ikea, ktorý sme si skladali sami. S tým všetkým bol samozrejme spojený rast firmy, organizovanie priestorov, ľudí, prijímacie pohovory. A zase o niekoľko rokov prechod z Košickej do súčasných priestorov firmy. Medzitým pekné zážitky s kolegami na oddelení, aj ako sme fungovali ako kolektív na firemných akciách. V oddelení sme organizovali výlety, kde sme spolu vyšli na Chopok, boli sme v Alpách na turistike. Tiež si spomínam na akciu na Červenom kríži, kde o pol noci už bola taká dobrá nálada, že sme si postavili vatru a skákali cez oheň. To sú najkrajšie zážitky s kolektívom a rád na to spomínam. V neposlednom rade môj osobný príbeh sa mi spája s tým, že keď som prichádzal do firmy, mal som dve deti a počas obdobia v HMM sa mi rozrástla rodina o ďalších päť detí.

Čo ťa najviac baví a motivuje na tvojej práci, ak sa to dá tak povedať?

Mám rád prepojenie, ľudí, techniku a vynaliezavosť. My z určitých súčiastok vyrobíme vlakový zabezpečovač alebo z 10 chlapov urobíme vyškolený tím, ktorý vie skladať systémy. To, čo ma posúva dopredu, je pocit zodpovednosti za zverených ľudí. Nie je to len o tom, či budeme mať vyrobené všetky produkty, ale aj ten pocit, že tým živíme seba a našu rodinu. A aj keď nie je dobrý deň, treba ísť ďalej a prekonať to. Je to ušľachtilá práca, ktorú nevie robiť každý. Beriem to ako náš prínos do spoločnosti, do oblasti automatizácie, v ktorej pôsobíme.